

ВІДГУКИ. РЕЦЕНЗІЇ. ПОВІДОМЛЕННЯ

Куш Анатолій Васильович
Народний художник України,
дійсний член Академії мистецтв України,
академік, завідувач кафедри рисунку
і живопису та скульптури
Національної академії керівних кадрів
культури і мистецтв
ORCID 0000-0002-3276-2216

ЖИВОПИС ПЕТРА ЗИКУНОВА

Національна академія керівних кадрів культури і мистецтв постійно знайомить з творчістю своїх викладачів. Нещодавно тут відкрилася персональна виставка заслуженого художника України Петра Зикунова, на якій митець представив свої кращі живописні роботи, створені протягом останніх десяти років.

Майбутній художник народився на Житомирщині. Закінчив Державну художню школу ім. Тараса Шевченка та Київський художній інститут (нині Національну академію образотворчого мистецтва та архітектури України). Його вчителями були В.Виродова-Готье, К.Трохименко, А.Пламенецький, О.Сиротенко, П.Басанець.

На початку 2000-х брав участь у розписі Михайлівського Золотоверхого собору в Києві. У 2005-2013 роках працював на посаді заступника голови Національної спілки художників України. Лауреат премії «Київ» у галузі образотворчого мистецтва та «Меморіалу Архипа Куїнджі».

З 2005 року займається викладацькою діяльністю, з 2014-го – доцент Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв. Художні твори зберігаються в музеях та приватних колекціях в Україні та за кордоном.

Провести нову виставку художнику запропонував ректор НАКККиМ Василь Чернець. В експозиції представлено пейзажі, на яких зображені мальовничі куточки України. Кожна робота Петра Зикунова по своєму унікальна й неповторна.

Чимало робіт художник присвятив Києву. Однією з найвдаліших вважає «Свят-вечір», де зобразив центральний вхід до Києво-Печерської лаври (Мал. 1).

Мал. 1. Свят вечір, 120x135, н/о, 2013 р.

На іншій зображено найвідоміший з християнських святинь – Володимирський кафедральний патріарший собор (Мал 2.).

Мал. 2. «Володимир Великий», 120x110, н/о, 2011 р.

Картина «Ранкове золото» показує вранішню красу Андріївського узвозу (мал. 3).

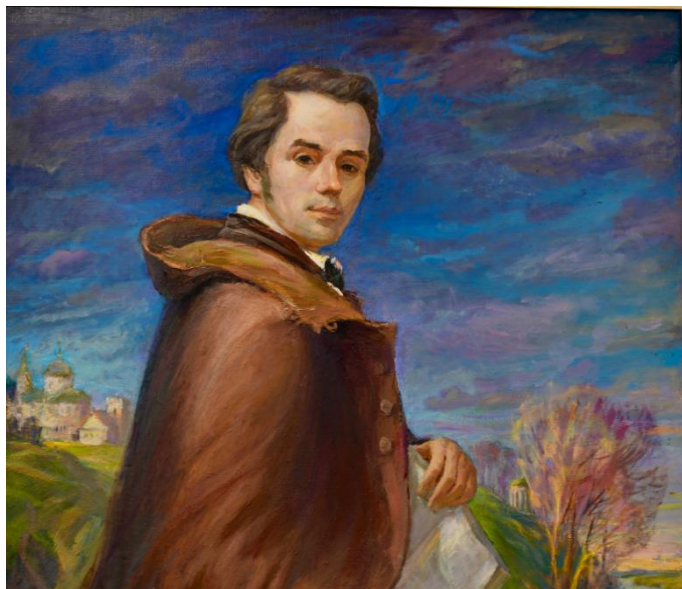
Мал. 3. Ранкове золото, 120x110, н/о, 2016 р.

Петро Зикунів кілька разів бував на пленерах у Криму, де милувався красою Бахчисарая, Херсонеса, Інкермана, Севастополя. Після цих поїздок з'явилося чимало робіт, частина з яких представлена на цій виставці. Як зізнався художник, йому дуже болить тема Криму і він вірить, що прийде той час, коли півострів повернеться до України (мал. 4).

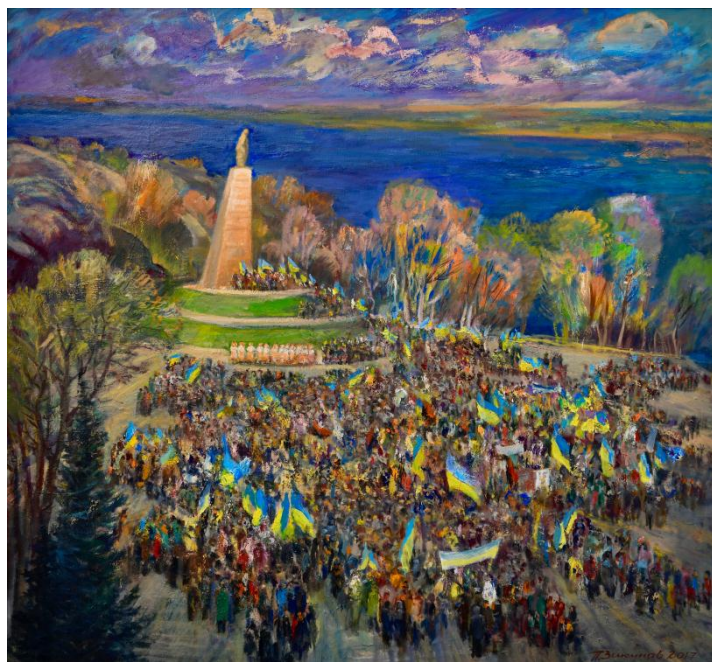
Мал. 4. Херсонес, 60x80, н/о, 2011 р.

Також на створення багатьох робіт надихнули творчі поїздки до Сеннева. Протягом багатьох років однією з провідних у творчості Петра Зикунова залишається Шевченківська тематика. До 200-річчя від дня народження Кобзаря створив портрет поета, де зобразив його під час перебування в Седневі (мал. 5).

Мал. 5. «У Седневі», портрет Т. Г. Шевченка, 110x100, н/о, 2016 р.

На іншій, що має назву «До Тараса», зображена Тарасова гора у день народження Шевченка (мал. 6).

Мал. 6. «До Тараса», 110x110, н/о, 2018 р.

Також на виставці експонується портрет ще одного видатного українці – Миколи Гоголя (мал. 7).

Мал. 7. «Веселка над Полтавою», 110x100, н/о, 2016 р.

Слід відзначити Петра Олександровича як досвідченого педагога, якого поважають та дуже люблять студенти. Саме студенти НАКККіМ – часті гості на цій виставці.

У планах Петра Зікунова проведення нової персональної виставки в Каневі, на якій буде представлено Шевченківську тематику та красвиди Канівщини.

Відстані не мають ні фізичних, ні часових меж... І, водночас, кожен з нас все своє земне життя відміряє і відміряє відстанями... Відстань дороги додому і відстань прожитих днів аж до маленького дитинства, відстань до мольберта з чистим листком паперу, і відстань до стріли випущеної із ворожого лука... Відстані. В кожного вони свої – неповторні і неповторимі.

Відстані художника Петра Зікунова. Вони почалися з житомирського ранку, який сповістив світ про народження ще однієї людини і відтоді множилися стежками, дорогами, небом і океанами у дивовижному калейдоскопі днів і ночей, миттєвостями і роками... Вони ставали втратами і розчаруваннями, радостями і перемогами, силою і втомою, любов'ю і печаллю...

«Час розкидати каміння і час збирати каміння». Він у кожного свій цей вічний Біблейський присуд, який не обійти стороною, не обманити і не обминути... Петро Зікунов сьогодні в zenіті своєї популярності і визнання, в мистецькому (і не тільки) світі зажив слави щасливця, якому все вдається, який легко все долає, і який з кожною своєю роботою додає собі мистецької величі... Я не беруся судити, наскільки все це важливо для самого художника, мені набагато цікавіше і важливіше інше – зрозуміти і пізнати відстані, які проходить художник від одного свого задуму до іншого, між останнім порухом пензля на вже створеному полотні до першого дотику до майбутньої роботи. І запитання. Чому саме так, а не інакше? Зрештою, кожен вибирає свою дорогу, свої відстані, пройдені і які поведеться ще пройти.

У художника є свої відмірювання відстаней, інші віхи на пройденому і прожитому. Він успадковує право говорити не тільки від імені себе, а й від імені інших, свого покоління, які з висоти прожитих літ мають змогу ставити оцінку, передовсім, собі, а відтак і мінливому світу вчорашнього дня, сьогоднішнього дня, і завтрашньому...

З'являються нові роботи, з'являються нові кольори, нові звучання, з'являється нове дихання, як у старця, який пройшов лише половину відстані, а попереду – ні на йоту не легша дорога. І яку потрібно пройти...